

Pauline Muller (52) is getrouwd, heeft een zoon en woont op Kagereiland. De gezelschapsdame die ze twaalf jaar geleden regelde voor haar dementerende moeder bracht Pauline op het idee om Fleur de Dag (www.fleurdedag.nl) op te richten. Haar motto: aandacht is preventie voor (medische) zorg.

Hella van der Wijst (49) maakt televisieprogramma's voor de KRO en wandelt graag.

‘Ik had te weinig aandacht voor de belangrijke dingen’

reizen

WANDELEN MET HELLA

Langs het Kaagse Laarzenpad

Naar aanleiding van het dementieproces van haar moeder startte Pauline Muller *Fleur de Dag*, waarmee ze ouderen en hulpbehoevenden van gezelschap voorziet.

“Ik maak twee mensen blij: mezelf en degene die ik bezoek.”

Tekst Hella van der Wijst | Foto's Wim Lanser

Ook al doet het druilerige grijze weer nog zo zijn best om ons te laten weten dat het november is, pak het pontje over de ringvaart van de Haarlemmermeer naar Kagereiland en je bent in vakantie-stemming.

Pauline opent haar voordeur met een grote glimlach. Haar in 2013 opgerichte bedrijf *Fleur de Dag* doet ze eer aan. Twee honden stormen op ons af, ze vinden het vanzelfsprekend dat ze straks met ons mee mogen. Al tien jaar maakt Pauline elke ochtend vroeg een rondje Kaagerpolder met haar labradors Grappa en Stitch. Stitch heeft haar naam te danken aan de snee op haar hoofd die ze opliep toen ze met een keizersnede werd gehaald. Grappa mag je zelf invullen.

De dagelijkse wandeling is niet alleen goed voor de artrose van Stitch, maar ook voor de geest van Pauline, vertelt ze. “Seizoenen maak ik heel bewust mee. Wandelen is mijn dagelijkse meditatie. Er is hier een plek waar je zo mooi 360 graden om je heen kunt kijken dat ik pastoor Kees van Lent heb gevraagd om er een inspiratiebankje te plaatsen. Bij moeilijke beslissingen vind je me daar.” Dus dit eiland is zó klein dat je er een eigen bankje kunt organiseren, concludeer ik vol bewondering. “Ja, hier kennen we elkaar nog. Wij gaan nooit meer weg!” antwoordt Pauline, die hier sinds 1989 woont.

Kort voor onze wandeling was Pauline, als gezelschapsdame van *Fleur de Dag*, nog op pad met mevrouw Van der Voort (81). Ze gingen een frietje eten in een cafetaria die deze bejaarde

De 17de-eeuwse Kagermolen bemaalt nog steeds de Kaagerpolder.

mevrouw nog kent van vroeger. “Gelukkig mogen we ook weleens mee naar een driesterrenrestaurant”, grapt Pauline. Om er meteen serieus aan toe te voegen: “Als ik haar dan naar huis rijd, denk ik eerst: ach, laat ik haar weer alleen. Maar ik weet hoe ze van mijn bezoek geniet, en dat geldt ook voor mij.”

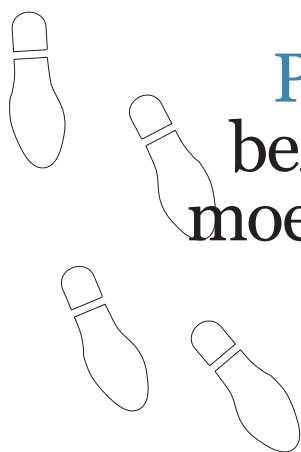
Het bezoeken van ouderen en hulpbehoevenden is betaald werk dat Pauline zélf heeft gecreëerd. De vroege dood van haar vader in 2002 en het dementeringsproces van haar moeder daarna brachten haar op het idee. “Mijn vader was heel ziek. Hij overleed op een vrijdag. Die zaterdag had ik een heel groot evenement met mijn vorige bedrijf georganiseerd dat ik ‘gewoon’ liet doorgaan. Daarna heb ik gezegd: ‘Dit wil ik niet meer, ik heb te weinig aandacht voor de

Lekker, zo'n duik in de sloot, vindt labrador Stitch.

Het dorpje Kaag is alleen te bereiken met een pontje.

Pauline: 'Het extra bezoek maakte mijn moeder lief en warm.'

belangrijke dingen.” Steeds denkt Pauline dat ze dit verdriet heeft afgesloten, maar ook nu, zoveel jaren later, roept het weer tranen op waar ze zich geenszins voor schaamt.

We schieten in de lach als we na amper tweehonderd meter Laarzenpad een grote plons achter ons horen. Grappa mag dan de jongste zijn, Stitch weet zich ongemerkt met zijn stijve lijf de sloot in te werken, waarop Pauline gilt: “Oho, die maakt er even misbruik van dat er andere mensen bij zijn en ik niet oplet!”

Pauline heeft altijd een eigen bedrijf gehad in reclame en evenementen. De zorg voor haar dementerende moeder dwong haar de koers in haar leven definitief te verleggen. Haar vader had al weleens gezegd dat moeder dingen vergat en dat ze daar ruzie over kregen. Maar pas na zijn dood kwam het eruit. Na haar verhuizing naar een appartement pakte moeder bijvoorbeeld steeds de verkeerde deur. Maar ze kon het goed verbloemen en iedereen bleef zeggen hoe goed haar moeder eruitzag. Pauline: “Toegeven doe je niet zo makkelijk. Maar dan komt het moment dat ze helemaal onder de vuile vlekken zit; dat was zó niet mijn moeder.”

Als haar moeder vertelt dat ze niet meer naar de bridgeclub wil omdat een vriendin onaardig doet, besluit Pauline haar moeder mee te nemen naar die vriendin om het recht te zetten. “Komen we daar aan, vraagt mijn moeder: ‘Wat moet ik

zeggen?’ Achteraf heel zielig natuurlijk, ze had geen idee.” Als haar moeder een hekje aan gort rijdt met haar auto en Pauline een rauwe kip in de magnetron vindt, kan de familie er niet langer omheen.

Even verderop zien wij met een scheef oog hoe de honden zich nu te goed doen aan de eendenpoep. Maar Pauline heeft het voor vandaag opgegeven. Met haar harige vrienden valt geen land meer te bezeilen. Wat ook een tijd gold voor haar moeder. Zij gaven haar zelfs de bijnaam ‘barones’. Thuiszorg accepteerde ze niet. Met als gevolg dat steeds meer zorgtaken, tot en met het douchen, op de schouders van Pauline en haar zussen terechtkwam. Maar met nog thuiswonende kinderen en drukke banen was dat eigenlijk niet te doen. “Op een gegeven moment was ik mijn moeder alleen nog maar aan het corrigeren. En zij vroeg alleen maar: ‘Waarom kom je hier de hele tijd de baas spelen?’”

Haar zus kwam met het idee een gezelschapsdame voor hun moeder in te huren. Om haar kleine wereld groter te maken en leuke dingen te doen. “We hebben twee gezelschapsdames bij mijn moeder geïntroduceerd als vriendinnen en natuurlijk niet gezegd dat wij ervoor betaalden.” Uiteindelijk moest Paulines moeder worden opgenomen in een verzorgingshuis. Maar tot aan haar dood hebben de gezelschapsdames haar om en om elke vrijdag bezocht, tot vreugde van iedereen. “Ze kreeg haar waardigheid terug. En de extra aandacht maakte haar lief en warm. Belangrijk was ook dat wij de verzorgende rol konden loslaten en weer kind konden zijn.”

Volgens Pauline is het eerste wat je moet doen in een situatie als deze: accepteren dat iemand ziek is. Pas daarna kun je ermee omgaan.

Pauline lacht als ze beschrijft hoe het dementie-

Nu rustig; 's zomers zijn de Kagerplassen populair bij watersporters.

Wie het Laarzenpad volgt, komt af en toe hindernissen tegen.

proces van haar moeder gelukkig niet alleen verdrietig was: “Bukte ik om een dvd van haar geliefde André Rieu in de speler te stoppen, zei ze rustig: ‘Nou, jij hebt ook een dikke kont!’” Het Laarzenpad maakt zijn naam waar. Af en toe is het soppen en goed uitkijken voor koeienvlaaien, zeker ter hoogte van het zogeheten Driemolenpunt. Daar zie je de Kagermolen, Buurtermolen en Lijkermolen precies in één lijn.

Als Pauline samen met haar moeder en andere dementerenden in het verzorgingshuis foto's aan het inplakken is, bedenkt ze: hier moet ik ooit iets mee gaan doen. “Het kán toch niet: zoveel ouderen die geen bezoek krijgen en wegwijnen.” En zo geschiedde. In 2008 stopt Pauline met haar evenementenbedrijf en wordt ze freelance trouwambtenaar van de gemeente Kaag en Braassem. Ook stort ze zich in het vrijwilligerswerk. Samen met Ellen Devilee ontwikkelt ze het idee om een bedrijf op te zetten voor particulier gezelschap en begeleiding op maat. “Aandacht, als preventie voor (medische) zorg, is ons motto.” En zo ontstaat Fleur de Dag. Nu hebben ze twaalf cliënten, met wie ze om de week of twee iets leuks doen op bestelling. Best vreemd, constateer ik, dat ze nu voor vreemde mensen doet wat ze eigenlijk voor haar eigen vader en moeder had willen doen. Pauline denkt even na en zegt dan: “Ja, dat is wel waar. Maar het doet me zóveel, en daar heb ik mijn werk van gemaakt, hoe mooi is dat!” Pauline en Ellen worden met open armen ontvangen. De familie betaalt voor iets wat veel andere mensen onbezoldigd doen. “Maar op deze manier zijn ze wel verzekerd van wekelijkse aandacht.” Op papier is het een commerciële instelling, maar Pauline zegt altijd: “Ik durf die 25 euro per uur

niet hardop te vragen, het liefst zou ik het gratis doen.” En dan serieus: “Zoals vandaag, dan heb ik twee mensen blij gemaakt, mezelf en mevrouw Van der Voort die mij uitzwaait en vraagt: ‘Wanneer gaan we weer iets leuks doen?’” ■

Wandeling langs het Kaagse Laarzenpad

Lengte 5 km.

Startpunt Beziningscentrum De Stal, parkeerplaats Buitenkaag, Leidsemeerstraat. www.destalopdekaag.nl

Route Laarzenpad (van 15 maart tot 15 juli niet toegankelijk i.v.m. broed-

seizoen, gedeeltelijk niet toegankelijk voor honden). www.rondomkaagbraassem.nl

Horeca Restaurant 't Kompas, Julianalaan 58, Kaagdorp. T 0252-54 42 15, www.kompaskaag.nl

Julianalaan 14, Kaag. T 0252-54 42 06, www.tantekee.nl

OV Neem vanaf NS-station Sassenheim, Hoofddorp of Nieuw-Vennep bus 164 naar Kaageiland; vandaar is het vijf minuten lopen naar het startpunt.

